

Isten missziója, 2. rész

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 7:6, 11-12; Máté 28:16-20;
János 20:21-22; Jelenések 7:9-10; 14:6-7

„MenjeteK el azért, és tegyetek tanítványaK minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében” (Mt 28:19, ÚRK).

A téma, amely szerint Isten a misszió Istene, végigvonul az egész Szentíráson. Végighalad az emberiség történelmén és bemutatja, milyen céljai vannak Istennek a teremtéssel kapcsolatban. Továbbá ez szilárdítja meg a legfontosabb üzenetet: az istenkép helyreállítását a bűnössé lett emberiségben (vö. Kol 3:9-10; 1Jn 3:2). Isten missziójának hátterén kell látnunk és értenünk a kinyilatkoztatott Igét. Annak ellenére, hogy a bűn elválasztott bennünket tőle (Ézs 59:2), missziójával Isten folyamatosan újjáépíti a megszakadt kapcsolatot az emberiséggel, egészen addig a ragyogó pillanatig, amikor végül mindent újjátesz (Jel 21:5). Úgy nyilatkozta ki magát, hogy megérthessük a természetét, a szándékait és valóságos, el nem múló kapcsolatban lehessünk vele. Így nem egyszerűen azért megyünk hozzá, hogy megismerjük Őt, hanem beszélhetünk is másoknak a vele szerzett tapasztalatainkról és megmentő szeretetéről. A Bibliában tehát Isten megadja azokat az alapvető elemeket, amelyek bemutatják, miről szól az Ő küldetése.

A HÁROM SZEMÉLYŰ EGY ISTEN: AZ EREDET ÉS A MISSZIÓ

A Bibliában Isten missziójának frontvonalában és középpontjában is Jézus áll – Ő a megváltás egyetlen lehetősége. Krisztus maga tette egyértelművé: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam”* (Jn 14:6, ÚRK). Segít megértenünk a Szentháromság helyzetét is a misszióban.

Krisztus bármit tett, az mindig vagy a mennyei Atyától származott, vagy Őerte történt (lásd Jn 4:34; 5:30; 12:45). Azonban emlékeznünk kell rá, hogy missziója nem akkor kezdődött, amikor eljött a világunkba. Az Atyától kapta, még a világ megalapítása előtt (vö. Ef 1:4; 1Pt 1:20). Isten már akkor elhatározta, hogy kinyújtja a kezét az emberiség felé, mielőtt a világ alapjait lefektette. Amikor Jézus belépett az emberi történelembe, azt azért tette, hogy végrehajtsa korábbi terveit.

A Fiú teremtette a világot (Jn 1:3), és amikor *„eljött az időnek teljessége”* (Gal 4:4), Isten azzal nyilvánította ki a szeretetét, hogy elküldte közénk a Fiát (Jn 3:16-17). A Fiú eljött, meghalt a kereszten és legyőzte a halált. Ekkor az Atya a Szentlelket küldte el hozzánk (Jn 14:26; 16:7), hogy meggyőzze a világot (Jn 16:8-11), ma pedig azzal folytatódik az Atya és a Fiú missziója, hogy a nép küldi és erősíti meg ugyanerre a feladatra (Jn 14:26; 16:13-14).

Olvassuk el Jn 20:21-22 verseit! Miként formálja a *mi* misszióinkat annak tudata, hogy a küldetés az Atyától, a Fiútól és a Lélektől ered?

Habár a Szentháromság szó nem található meg a Bibliában, a missziócentrikus isteni hármasság bizonyítékairól számos helyen olvashatunk. Például feltámadása után Krisztus megjelent a tanítványoknak és megígérte nekik: *„Azért én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztatok mennyei erővel”* (Lk 24:49, ÚRK). Az Istenség által vezetett misszió valóságát találjuk meg ebben az egy mondatban: Az Atya ígérete, a Fiú a biztosíték, hogy az ígéret beteljesedik, az eljövő Szentlélek pedig az ígéret tárgya (lásd Lk 3:16; ApCsel 1:4-5, 8). Megtanulhatjuk ebből, hogy a misszió nem a mienk, hanem a három személyű egy Istené. Ezért nem fog kudarcot vallani.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek egyaránt részt vesz a megváltásban. Miért jelenthet megnyugvást számunkra ennek a tudata?

TANÍTVÁNNYÁ TEVÉS: A MISSZIÓ FÓKUSZA

Olvassuk el Mt 28:16-20 verseit! A tanítványság mely elemeit azonosíthatjuk a szakaszban?

Mt 28:16-20 jelenti ki a bibliai megbízást, ezt a szakaszt általában a nagy misszióparancsnak nevezzük (Mt 28:18-20), amelyben Jézus azt mondja a tanítványoknak, hogy induljanak el és tegyenek tanítvánnyá másokat, tanítsák meg őket a hit elemeire, elindítva őket a tanítványság útján (lásd még Mk 16:15-16; Lk 24:44-49; Jn 20:21-23; ApCsel 1:8). Mt 28:16-20 négy egyszerű kijelentése: 1) Jézus utasítja a tanítványait: menjenek Galileába, hogy ott találkozzanak (Mt 28:16-17); 2) Jézus hozzájuk megy, kijelenti hatalmát és uralmát (Mt 28:18); 3) ezek után megbízást ad egy konkrét feladatra: a tanítvánnyá tevésre (Mt 28:19-20); 4) majd megígéri tanítványainak, hogy végig velük lesz (Mt 28:20).

A nagy misszióparancs központi gondolata a tanítvánnyá tevés, ami a misszió legfontosabb feladata. Az eredeti görögben Mt 28:19 elején szó szerint ezt olvassuk: „*Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká...*” Az „*azért*” szó adja meg a kiküldés alapját – ami Jézus hatalma, tekintélye és korlátlan uralma. Mindezek a feltámadásával aratott győzelméből származnak. Fontos kiemelni, hogy az egyetlen cselekvésre felszólító ige a „*tegyetek tanítványokká*” kifejezés. A tanítványság legfontosabb jellemzője az emberek tanítása, alámerítése, Jézus tanításainak hirdetése az egész világon. Jézus itt félreértetlenül egy bizonyos cél felé irányítja a hívőket: a tanítvánnyá tevés irányába. Ez a rész az egész Szentírás legfontosabb missziós szakasza. Azzal fejeződik be, hogy Jézus megígéri: folyamatosan a követőivel lesz.

Nyilvánvaló, hogy a nagy misszióparancsot nem csupán az első tanítványok kapták, akik arra a bizonyos alkalomra összegyűltek. Ők maguk nem is tudtak volna elmenni „minden néphez”, hogy betöltsék az újonnan kapott megbízást. A misszióparancs univerzális: Jézus minden igaz tanítványának be kell állnia a feladat végzésébe. Továbbá az átadandó üzenet – Jézus örök evangéliuma – az egész világnak szól, földrajzi, szociális és etnikai korlátozás nélkül.

A misszió tehát a tanítvánnyá tevés. Hogyan hat ez a megbízás az életmódodra és az emberek közötti szolgálatodra? Mit tehetsz, hogy még jobban bekapcsolódj a küldetésbe, amire Isten elhívott?

AZ ÖRÖKKÉVALÓ EVANGÉLIUM: A MISSZIÓ ÜZENETE

Olvassuk el Jel 14:6-7 verseit! Isten missziójának mely elemeit tudod azonosítani az örökkévaló evangéliumban, ahogy az a három angyal közül az elsónél megjelenik?

Az egész Szentírásban ez az egyetlen hely, ahol az „örökkévaló” és az „evangélium” szó összekapcsolódik. Az evangélium a kegyelem jó híre, amit Jézus mindenki számára felajánlott. Eljött a világba, hogy bemutassa Isten kegyelmét és igazságát (Jn 1:14). Büntelen életet élt, büntelenül halt meg a kereszten, mint helyettes áldozat, viselve a mi bűneink büntetését (Ézs 53:4-5; 1Pt 3:18). Ezután feltámadt, visszatért a mennyekbe, az Atya felmagasztalta, ma pedig közbenjár értünk a mennyei szentélyben (ApCsel 2:33; Zsid 7:25; Jel 1:18). Nemsokára visszatér, hogy beváltsa legnagyobb ígértét: megjelenik hatalomban és dicsőséggel, majd a millennium után megalapítja Isten országát a földön (Jn 14:1-4; ApCsel 1:11; Jel 21:1-4). Ezek az örökkévaló evangélium alapvető tartalmi elemei.

Figyelemre méltó, hogy az üzenet örökkévaló. Egyetlen evangélium menthet csak meg bennünket, ami ugyanaz marad, míg Isten missziója be nem teljesedik. Sosem lesz másik evangélium. Hamis tanítások és tévhitek jönnek és mennek (Ef 4:14), de a megváltás üzenete, az örökkévaló evangélium nem változik soha. Aki hisz benne és engedelmességgel megéli azt, jutalmat nyer (lásd 5Móz 5:33; Róm 2:6).

Ugyanazt a megbízást kapjuk mi is, mint az első tanítványok. Folytatnunk kell a tanítvánnyá tevés munkáját Krisztusért. Csakhogy milyen tanítványokról van itt szó? Jó, őszinte, teljesen odaszentelt életű, szerető emberekről? Ezek a tulajdonságok alapvetőek, de nem elég csak ezt hangsúlyozni. A tanítvánnyá tevés minden bibliai elemére figyelemmel kell lennünk (Lk 9:23; Jn 13:34-35; 2Kor 5:17), a végső célt tartva szemünk előtt: hogy készen álljunk és másokat is felkészítsünk Mesterünk, Jézus Krisztus második eljövetelére.

„Az ítélet hirdetése (Jel 14:6-7) olyan üzenet, amely Krisztus visszajövetelének közelségét jelenti be. Ez az örökkévaló evangélium. Így Krisztus második adventjének hirdetése, a közelségének bejelentése láthatóan lényeges része az evangélium üzenetének” (Ellen G. White: *Christ Object Lessons*. 227-228. o.).

Hogyan kapcsolódik az ítélet fogalma az örökkévaló evangélium üzenetéhez az első angyalnál? Miért szükségszerű, hogy az evangéliumot az ítélet központi elemeként kezeljük?

ISTEN NÉPE: A MISSZIÓ CSATORNÁI

A történelem folyamán mindig voltak olyanok, akik hűséggel képviselték Isten jellemét és engedelmesen követték célkitűzéseit. Ezek az emberek azok, akiket elhívott és akik elfogadták az elhívást, hogy részesüljenek kegyelmében, eszközök Isten missziójának betöltésében.

Olvassuk el 1Móz 12:1-3 és 5Móz 7:6, 11-12 verseit! Mi volt Isten eredeti célja népével az ótestamentumi időkben?

Isten Ábrahámmal és leszármazottaival kötött szövetségének konkrét célja volt. Arra hívta el, teremtette és bízta meg őket az Úr, hogy Őt képviseljék a misszióban – az áldás csatornáit legyenek minden nép felé (vö. 5Móz 28:10; Ézs 49:6). Az Istennel való szövetségi kapcsolatra választotta ki őket, a hit és az engedelmesség feltételei alapján (1Móz 22:16-18; 2Móz 19:5-6; 5Móz 28:1-2; 2Kor 7:14). Az ószövetségi időben arra épült Isten „missziós stratégiája”, hogy Izraelhez vonzza a környező népeket.

Az újszövetségi időben folytatódik Isten missziója. A feltámadt Úr és Megváltó ebben az időben megújítja „missziós stratégiáját” (lásd Mt 28:18-20; ApCsel 1:8), most Krisztus tanítványai (akikből áll az egyház) mennek ki missziójukkal a világ népeihez, ellentétben azzal, ahogy az az ókori Izraelben történt, amikor a világ népei tértek hozzájuk. A misszió nem az egyházzal kezdődik. Ellenkezőleg! Az egyház tulajdonképpen azért létezik, mert Istennek még mindig van küldetése, amelyet be akar tölteni, ennek az eszköze az egyház.

Maradt még egy kérdés: Mi tehát az egyház küldetése? Ugyanaz, mint Istené, aki életre hívta: „Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett” (Lk 19:10). Bár az egyház képtelen akár csak egy embert is megmenteni, rámutathatunk, sőt kötelességünk rámutatni arra, aki megmenti őket: Jézus Krisztusra. „Krisztus egyházának küldetése, hogy mentse a pusztulásba tartó bűnösöket, ismertté tegye az emberek előtt Isten szeretetét, megnyerve őket Krisztusnak a szeretet hathatós bemutatásával” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 3. köt. 381. o.). Micsoda kiváltság és hatalmas felelősség mindez!

A misszió az az egyháznak, ami a levegő az életünknek. Levegő nélkül meghalnánk. Misszió nélkül viszont az egyház hal meg. Mit tehetsz személyesen te az egyház életének megőrzéséért?

A VILÁG A MISSZIÓ SZÍNTERE

Olvassuk el Jel 7:9-10 verseit! Mire utal az ige Isten missziójának földrajzilag igencsak kiterjedt voltával kapcsolatban?

Az e heti tanulmány szándékosan két létfontosságú igét tárgyal, amelyek a tanítvánnyá tevés központi szerepét hangsúlyozzák a nagy misszióparancsban és az örökkévaló evangélium üzenetében. Érdekes módon mindkét szövegben van legalább egy közös pont: a misszió helye. Így olvassuk: „*Menjetek el azért, és tegyetek tanítvánnyá minden népet*” (Mt 28:19, ÚRK); ill. „*és azt hirdette a föld lakosainak, minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek*” (Jel 14:6, ÚRK). Más szóval, Krisztus evangéliumának célja minden osztály, nemzet, nyelv, vagyis minden ember elérése. Az evangélium egy nagy testvériséggé egyesíti a megváltottakat. Egyetlen modellt kell követnünk, Krisztust. Amennyiben elfogadjuk az igazságot, amint az Jézusban van, leomlanak a nemzeti előítéletek és a féltékenység, az igazság Lelke egybeforrasztja a szívünket.

Jézus azt mondta: „*és tanúim lesztek*” (ApCsel 1:8, ÚRK), majd három földrajzi területre utalt.

1. terület: „*és tanúim lesztek Jeruzsálemben.*” A tanítványok ekkor nagyon közel voltak Jeruzsálemhez. Alapvetően azt mondta ezzel Jézus, hogy „Először azoknak kezdjétek beszélni az Istennel szerzett tapasztalataitokról, akik közel vannak hozzátok!” A misszió otthon kezdődik, a szomszédokkal és a barátokkal. Ez a misszió alapvető helye.
2. terület: azzal folytatta, hogy „*egész Júdeában és Samáriában.*” A misszió fókuszában azok is ott vannak, akik bizonyos szempontból elég közel vannak hozzánk, más szempontból mégis távoliak. Ide tartoznak azok, akikkel egy nyelvet beszélünk, akik hasonló kultúrában élnek, de mégsem élünk együtt, egy helyen velük. Ők a misszióknak következő területe.
3. terület: ezek után Krisztus azt mondta, hogy „*és a föld legvégső határáig.*” Isten missziója arra hív, hogy elérjünk mindenhol minden népet, csoportot, nyelvet és etnikumot. Ez a misszióknak legvégső területe.

Kihívás: Ezen a héten mindennap imádkozz azért a közösségért, amelyben élsz! Isten nem véletlenül helyezett közéjük.

Kihívásra fel! Nézz utána lakhelyed demográfiai összetételének (milyen emberek élnek körülötted)! Nézd meg, milyen a vallási, etnikai hátterük, az anyagi helyzetük, milyen korcsoportba tartoznak stb.! Kérd Istent, hogy mutassa meg neked, miként lehetnél szeretetének közvetítője feléjük!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Bizonyosságul minden nép között. „A megváltó szavai - »ti vagytok a világ világossága« - rámutatnak arra, hogy követőit világszéles misszióra hívta el. Isten terve, hogy az evangélium világossága is eljusson mindenkihez a földön, ahogy a nap sugarai beragyogják a bolygó legtávolabbi pontjait. Ha Krisztus egyháza betöltené az Isten által kitűzött célokat, a világosság mindenkire kiáradna, akik a sötétség területein, a halál árnyékában élnek. Amennyiben ahelyett, hogy összegyűlnének, kerülnék a felelősséget és a kereszthordozást, az egyház tagjai szétszóródnának minden országba, és hagynák, hogy Krisztus világossága ragyogjon általuk, úgy dolgoznának mások üdvösségéért, ahogy Ő tette, akkor az »Isten országának ez az evangéliuma« gyorsan eljutna az egész világra. Minden országból hangzik a macedón hívás: »Gyertek hozzánk, és segítetek nekünk!« Isten megnyitotta előttünk a területeket. Mennyei lények működnek együtt az emberekkel. A gondviselés előttünk jár, Isten hatalmas munkálkodik együtt az emberi igyekezettel. Vaknak kell lennie a szemnek, amely nem látja az Úr munkáját és süketnek a fülnek, amely nem hallja az igaz Pásztor hívását a juhaihoz! Egyesek meghallották a hívást, és válaszoltak rá. Most feleljen minden megszentelt szív és igyekezzen hirdetni az életadó üzenetet! Férfiak és nők ha alázattal és hűséggel vállalják az Istentől kapott, kijelölt munkájukat, az isteni hatalom sokak megtérésében fog megnyilvánulni. Igyekezetüknek csodálatos eredménye lesz” (Ellen G. White: *The Advent Review and Sabbath Herald*. 1912. november 14.).

Megbeszélendő kérdések:

1. Az egyház befolyásának hitelességét a környezetben főként az határozza meg, hogy mi, Krisztus teste mennyire mutatjuk be a saját életünkben Isten szeretetét, miközben teljesítjük küldetését. Személyesen hogyan válaszolunk erre a kihívásra?
2. Vajon miként látják a gyülekezeteket a szomszédok, akik nem adventisták, mit értenek a lényegéből? Szerinted miért vélekednek így? Pozitív kép esetén hogyan erősítheted ezt tovább, de ha negatív a kép, mit tehetsz a változásért?
3. Miért annyira fontos, hogy a misszió középpontja az „örökkévaló evangélium” maradjon? Milyen végső reményt tudnánk bárkinek, bárhol bemutatni, amelynek középpontjában nem az a nagy reménység áll, amit az evangéliumnak köszönhetünk: a jó hír, amit Jézus tett értünk a kereszten?

DOBOS HAJNAL: TARACK

Szívemet át- meg átszövi
a kiirthatatlan bűn tarackja.
Hiába tépdesem felül,
gyökércsúcsait bennszakasztja.

A legszörnyűbb, hogy nincs erőm
oly igazán mélyre ásni!
Utolsó gyilkos írmagját is
bűnbánat tüzére hányni!

Ez a gyöngeségem újra bűn.
- Egyik ágból sarjad ki a másik.
Gyomtalan szívvel még egyszer születni
az ember képtelen - csak vágyik rá, vágyik...

És közben dajkálja rosszait,
és nem tud megválni némelyiktől.
Mentséget keres, meg jogot reá,
s valami jóváhagyást vár odafentről,
hiszen ő nem tökéletes, belátja,
s e belátás mögé menekíti
rosszul gondozott szíve földjét,
csak ne kelljen - jaj! - mélyre ásni!

Mert fáj az, és nehéz, és nem lehet
egyszer s mindenkorra elvégezni, hisz naponta
hoz új gyommagot a szél...! De nincs kiút más,
mint a rendíthetetlen, odaszánó,
tiszteséges, földig hajló,
Isten-áldotta, igaz fáradozás.